

Sygnatura akt II K 862/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Staszekiewicz

Protokolant: Anna Walter

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze Justyny Trybuchowskiej-Lysik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 10 X, 13 XI, 18 XII 2012 roku oraz 29 I, 5 III, 14 V i 6 VIII 2013 roku sprawy:

P. B.,

syna M. i B. z domu B.,

urodzonego w dniu (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 24 grudnia 2011 roku w J., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. dokonał kradzieży z włamaniem do hali magazynowej na terenie PHU (...) przy ul. (...), w ten sposób, że po uprzednim wejściu na teren posesji i przecięciu kłódki w drzwiach wejściowych, wszedł do wnętrza pomieszczenia, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kompresora marki E. wraz z pistoletem, specjalnych kluczy nasadkowych z nasadkami, cęgów, śrubokręta, dwóch akumulatorów marki M., radia (...) i wiertarki udarowej marki H. o łącznej wartości 3.480 złotych na szkodę B. K.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

2. w dniu 13 stycznia 2012 roku w J., woj. (...), z otwartego pomieszczenia gospodarczego przy ul. (...)usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia agregatu prądotwórczego marki E. (...)i kosiarki spalinowej marki (...) o łącznej wartości 4.300 złotych na szkodę D. K., jednakże zamierzonego celu nie osiągnął gdyż został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

3. w nocy z 25 na 26 stycznia 2012 roku w J., działając wspólnie i w porozumieniu z M. L. i G. C. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z terenu hali magazynowej na terenie PHU (...) przy ul. (...) znajdujących się tam przedmiotów w postaci sprzętu budowlanego tj. łyżki ładowarkowo - skarpowej marki (...), siłownika hydrauliki wywrotki, kompletnej ramy do wywrotki oraz przedniej maski i przednich reflektorów do pojazdu marki V. (...) o łącznej wartości 8.000 złotych na szkodę B. K.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

4. w nocy z 26 na 27 stycznia 2012 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z G. C. dokonał kradzieży z włamaniem do pomieszczeń hali przy ul. (...), w ten sposób, że po uprzednim przecięciu kłódki w drzwiach wejściowych, wszedł do wnętrza pomieszczenia, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia przewodu elektrycznego ozn. 5x2,5 kw OW o długości 200 m, przewodu ozn. 4x2,5 o długości 25 m, walizki z zestawem kluczy typu TORS, wiertarki elektrycznej marki B., dwóch pojemników płynu do chłodnicy B. o poj. 0,51 każdy, kompresora oraz

hydraulicznego rębaka do drewna i przedłużacza elektrycznego o łącznej wartości 2.550 złotych na szkodę Z. W., T. S. i Szkoły Podstawowej w P.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

oraz ***M. B.***,

syna M. i B. z domu B.,

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

5. w dniu 24 grudnia 2011 roku w J., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. dokonał kradzieży z włamaniem do hali magazynowej na terenie PHU (...) przy ul. (...), w ten sposób, że po uprzednim wejściu na teren posesji i przecięciu kłódki w drzwiach wejściowych, wszedł do wnętrza pomieszczenia, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kompresora marki E. wraz z pistoletem, specjalnych kluczy nasadkowych z nasadkami, cęgi, śrubokręta, dwóch akumulatorów marki M., radia (...), wiertarki udarowej marki H. o łącznej wartości 3.480 złotych na szkodę B. K.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego P. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach 1 i 4 części wstępnej wyroku przy wyeliminowaniu z opisu pierwszego z tych czynów stwierdzenia o dokonaniu przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z M. B. oraz przy wskazaniu, iż czyn ten miał miejsce w dniu 23 lub 24 grudnia 2011 roku, to jest występków z art. 279 § 1 k.k., przy przyjęciu, iż stanowiły one elementy ciągu przestępstw i za to, na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierza mu karę roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego P. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach 2 i 3 części wstępnej wyroku, to jest występków z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. oraz z art. 278 § 1 k.k., przy przyjęciu, iż stanowiły one elementy ciągu przestępstw i za to, na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k., orzeczone w pkt. I i II części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego P. B. kary pozbawienia wolności łączy i wymierza karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego P. B. łącznej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 i 5 k.k., zobowiązuje oskarżonego P. B. w okresie próby do powstrzymania się od używania środków odurzających oraz do podjęcia stałej pracy zarobkowej;

VI. na podstawie art. 72 § 2 k.k., zobowiązuje oskarżonego P. B. do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz: B. K. kwoty 400 (czterystu) złotych, zaś na rzecz Z. W. kwoty 500 (pięciuset) złotych, obu w terminie 2 (dwóch) lat od dnia uprawomocnienia się wyroku;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P. B. łącznej kary pozbawienia wolności zalicza okres jego zatrzymania w sprawie w dniach 13, 14, 27, 28 i 29 I 2012 roku,

VIII. uniewinnia oskarżonego M. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie 5 części wstępnej wyroku;

IX. na podstawie art. 231 § 1 k.p.k., składa do depozytu sądowego kłódkę i latarkę, opisane w wykazie dowodów rzeczowych Drz 184/12 Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze pod pozycjami 1 i 2;

X. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalnia oskarżonego P. B. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa przypadających od niego kosztów sądowych;

XI. na podstawie art. 630 k.p.k. stwierdza, iż wydatki postępowania związane z oskarżeniem w części uniewinniającej oskarżonego M. B. ponosi Skarb Państwa;

XII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 V 1982 roku prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 IX 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. R. kwotę 420 złotych wraz z kwotą 96,60 złotych jako podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego P. B. z urzędu.

Sygnatura akt II K 862/12

UZASADNIENIE

W nocy z 23 na 24 grudnia 2011 roku P. B. udał się na teren nieruchomości położonej przy ulicy (...) w J., gdzie mieści się baza przedsiębiorstwa PHU (...), prowadzonego przez B. K.. Tam przeciął kłódkę w drzwiach wejściowych do hali magazynowej, skąd wyniósł kompresor marki E. wraz z pistoletem, klucze nasadkowe z nasadkami, cęgi, śrubokręt, dwa akumulatory marki M., wiertarkę udarową marki H., a ze stojącego wewnątrz samochodu dodatkowo radio (...). Łączna wartość tych przedmiotów, należących do B. K. wynosiła 3.480 złotych. Zostały one zabrane przez P. B.. Nie towarzyszył mu wówczas M. B..

(dowód: częściowo wyjaśnienia P. B. k. 114-116, 117-118, 280-282 i 468,

wyjaśnienia M. B. k. 160-162, 395 i 424,

wyjaśnienia i zeznania G. C. k. 105-107 i 406,

zeznania B. K. k. 101 i 491,

zeznania K. W. k. 396,

zeznania K. J. k. 283-285 i 396,

zeznania G. B. k. 396,

zeznania B. B. (3) k. 397 i 424,

zeznania B. Ź. k. 440,

zeznania S. Ź. k. 447,

zeznania C. Ź. k. 447,

protokół przeszukania k. 71-72 i 77-80,

protokół okazania k. 93-94)

W dniu 13 stycznia 2012 roku P. B. przybył w okolice nieruchomości położonej w J. przy ulicy (...). Chciał zabrać stamtąd agregat prądotwórczy marki E. (...) oraz kosiarkę spalinową marki (...), o łącznej wartości 4.300 złotych, stanowiące

własność D. K.. Nie zdołał tego dokonać, gdyż został na miejscu zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji, wezwanych przez właściciela przedmiotów.

(dowód: wyjaśnienia P. B. k. 21-22 i 468,

zeznania D. K. k. 14-15 i 101,

zeznania K. D. k. 16

notatki urzędowe k. 1 i 2,

protokół zatrzymania k. 3,

protokół oględzin k. 11-13)

W nocy z 25 na 26 stycznia 2012 roku P. B., razem z M. L. i G. C. przyjechali na posesję B. K., położoną przy ulicy (...) w J.. Z placu przed halą wywieźli łyżkę ładowarkowo-skarpową marki (...), siłownik hydrauliczny wywrotki, kompletną ramę do wywrotki oraz przednią maskę i przednie reflektory do samochodu marki V. (...), należące do B. K., łącznie warte 8.000 złotych. Następnie sprzedali te przedmioty jako złom.

(dowód: wyjaśnienia P. B. k. 114-116 i 468,

wyjaśnienia i zeznania G. C. k. 105-107 i 406,

zeznania B. K. k. 49-50, 57, 101 i 491,

notatka urzędowa k. 46,

protokół oględzin k. 51,

protokół zatrzymania k. 52-54,

kopia umowy k. 85-88,

protokół okazania k. 89-92)

Następnego dnia P. B., w towarzystwie (...), udał się do P., gdzie obaj poszli w stronę hali przy ulicy (...). Tam przeciął kłódkę w drzwiach wejściowych, a później z wnętrza wyniósł przewód elektryczny o długości 200 metrów, kolejny przewód o długości 25 metrów, walizkę z zestawem kluczy typu Tors, wiertarkę elektryczną marki B., dwa pojemniki płynu do chłodnicy B. o pojemności 0,5 litra każdy, kompresor oraz hydrauliczny rębak do drewna i przedłużacz elektryczny o łącznej wartości 2.550 złotych. Przedmioty te stanowiły własność Z. W., T. S. oraz Szkoły Podstawowej w P.. Rzeczy P. B. i G. C., który w czasie zdarzenia obserwował otoczenie hali, zatrzymali dla siebie.

(dowód: wyjaśnienia P. B. k. 114-116 i 468,

wyjaśnienia i zeznania G. C. k. 119-120 i 406,

wyjaśnienia M. L. k. 315-317,

zeznania Z. W. k. 196-197, 207 i 318-319,

zeznania R. S. k. 212-213 i 321-322,

protokół okazania k. 167-169,

notatka urzędowa k. 195,

protokół oględzin k. 199-203)

P. B. i M. B. byli wcześniej karani za przestępstwa.

(dowód: dane o karalności k. 457-458 i 460,

odpisy orzeczeń k. 177-180)

M. B. w toku całego postępowania nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w dniu 24 grudnia 2011 roku wieczorem przebywał u rodziny w G., gdzie pozostał do następnego ranka, nie widział w tym czasie brata.

P. B. początkowo przyznał się do popełnienia czynu na szkodę D. K., następnie potwierdził też dokonanie w styczniu 2012 roku kradzieży przy ulicy (...) w J. oraz włamania w P. następnej nocy. Zaprzeczył natomiast, by uczestniczył w zabieraniu przedmiotów należących do B. K. w dniu 24 grudnia 2011 roku. Wyjaśnił, iż dokonaniem tego ostatniego czynu chwalić się przy nim mieli G. C. i M. L.. Przesłuchany następnego dnia oskarżony zmienił jednak stanowisko i oświadczył, iż tego ostatniego włamania dopuścił się on wraz z bratem – M. B.. Miało to stać się w dniu 24 grudnia 2011 roku w godzinach wieczornych – około godziny 22:00 mieli udać się samochodem brata – S. – na miejsce. Tam M. B. miał przeciąć kłódki, a oskarżony stać na czatach. Zabrali stamtąd ropę i „fleksa”. Wyjaśnienia te P. B. podtrzymał podczas kolejnego przesłuchania. Potwierdził też dokonanie pozostałych, zarzucanych mu czynów. Wyraził wówczas zgodę na wymierzenie kary, zaproponowanej przez Prokuratora.

Stając przed Sądem oskarżony kolejny raz zmienił swoje wyjaśnienia. Stwierdził, iż dopuścił się zarzucanych mu czynów, poza zachowaniem z dnia 24 grudnia 2011 roku. P. B. tłumaczył, iż wcześniej się do niego przyznawał, gdyż tylko pod takim warunkiem mógł zostać wypuszczony przez Policję. W dniu tego zdarzenia przebywał w N.. Zaprzeczył, aby od G. C. słyszał, by to on dokonał owego włamania. Wyjaśnił, iż część faktów, podawanych podczas wcześniejszych przesłuchań, zmyślił oraz, że przy zatrzymaniu nie posiadał przedmiotów pochodzących z omawianej kradzieży.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom P. B., iż dopuścił się on zarzucanych mu czynów, mających miejsce w styczniu 2012 roku. W tym zakresie są one konsekwentne, jak również znajdują potwierdzenie w innych dowodach – wyjaśnieniach i zeznaniach świadków oraz dokumentacji czynności funkcjonariuszy Policji – protokołach i notatkach urzędowych. Brak jest dowodów przeciwnych jego twierdzeniom w tym zakresie.

Stwierdzona konsekwencja nie dotyczy jednak wyjaśnień P. B., co do jego wiedzy o zdarzeniu, datowanym w zarzucie na 24 grudnia 2011 roku. Początkowo zaprzeczył on swojemu udziałowi w zarzucanym włamaniu, wskazując jako jego sprawców G. C. i M. L.. Następnie podał, iż dokonał go wspólnie z bratem, aby przed Sądem określić, że nie wie, kto dopuścił się tego czynu i dodać, iż w dniu 24 grudnia 2011 roku przebywał w N.. Pierwszej zmiany wyjaśnień oskarżony wcale nie tłumaczył, po następnej twierdził, że wcześniej funkcjonariusze Policji namawiali go do przyznania się do winy w całości, gdyż tylko pod takim warunkiem nie będzie dalej zatrzymywany. Jego wyjaśnienia tej treści, składane przed Sądem, są jednak całkowicie niewiarygodne. Gdyby faktycznie policjantom zależało na określonej relacji P. B., to z pewnością dążyliby do jej uzyskania przed jego przesłuchaniem, nie zaś już po tej czynności. Gdyby wspomniana zmiana miała wynikać z inicjatywy funkcjonariuszy Policji, to nie polegałaby na przypisaniu udziału w zdarzeniu również M. B.. Żaden dowód, czy domysł nie wskazywał bowiem wcześniej na jego współpracę z zatrzymanymi i M. L.. Organy ścigania nie miały zatem powodu, by kierować swoje zainteresowanie w jego stronę. Nie sposób zatem przyjąć, że do wymienienia go w wyjaśnieniach brata doszło w okolicznościach podawanych na rozprawie przez P. B..

Nie można przy tym obecnie, wobec takiej postawy oskarżonego ustalić, z jakich powodów zmieniał on kolejno swoje wyjaśnienia. Oczywistym jest przy tym, iż miał on interes w twierdzeniu, że nie uczestniczył w zdarzeniu, datowanym przez oskarżyciela na 24 grudnia 2011 roku, chroniąc się w ten sposób przed odpowiedzialnością. Jednak nie sposób wskazać, dlaczego w toku postępowania przygotowawczego przyznał się on dwukrotnie do popełnienia owego czynu.

Sąd uznał, iż w takiej sytuacji należało poszukiwać potwierdzenia dla jednej z wersji podawanych przez oskarżonego, gdyż nie sposób ustalić prawdziwości którejs z nich jedynie biorąc pod uwagę treść i ich wzajemne relacje. Dowodem takim, w ocenie Sądu, stała się lista rzeczy odnalezionych w samochodzie G. C. w dniu 27 stycznia 2012 roku (k. 71-73) w zestawieniu z twierdzeniami właściciela tego pojazdu i B. K.. Pokrzywdzony wśród tych przedmiotów rozpoznał narzędzia, które zabrano mu przed 25 grudnia 2011 roku. Jego zeznania w tym zakresie zasługują na wiarę – nie miał powodu, by twierdzić, iż odnaleziono jego rzeczy, ich opis podawał już wcześniej w ten sam sposób. Nadto, co do części przedmiotów, odpowiadających jego relacji oświadczył, iż nie należą do niego.

G. C. natomiast od początku twierdził, iż owe rzeczy do samochodu załadował P. B.. Czynił tak konsekwentnie w toku całego postępowania. Oskarżony początkowo kwestionował, aby to on pozostawił rzeczy w pojeździe, jednak przed Sądem, gdy wypierał się udziału we włamaniu do hali B. K. przyznał, iż omawiane przedmioty były wcześniej w jego posiadaniu, choć wyjaśniał jednocześnie, iż zabrano je z innego miejsca, później. Za wiarygodne uznano przyznanie P. B., iż rzeczy, które pokrzywdzony rozpoznał jako swoją własność, zostały w aucie złożone przez niego.

W tej sytuacji wiarygodne jest też jego przyznanie, pochodzące z postępowania przygotowawczego, iż to on w grudniu 2011 roku dostał się, po zerwaniu klódek, do pomieszczeń magazynowych przy ulicy (...) w J. i zabrał stamtąd szereg przedmiotów, w większości narzędzi. Znajduje ono bowiem potwierdzenie w fakcie posiadania przez P. B. rzeczy, utraconych wówczas przez B. K..

Nie oznacza to jednak, iż wyjaśnienia tego oskarżonego, co do przebiegu owego zdarzenia, w całości zasługują na wiarę. P. B. stanowczo bowiem powtarzał w nich, iż zajście miało miejsce w dniu 24 grudnia 2011 roku wieczorem. Z zeznań bliskich oskarżonych wynika jednak, iż M. B. w tym czasie przebywał w G. i pozostał tam aż do rana 25 grudnia 2011 roku. Natomiast relacje B. Ż. i jej rodziców wykazują, iż P. B. w dniu 24 grudnia 2011 roku przyjechał do N., skąd wrócił do J. dopiero następnego dnia. Wspomniani świadkowie nie mieli powodu, aby sprzeczne z prawdą opisywać te okoliczności – była narzeczona P. B. i jej rodzina nie mają obecnie z oskarżonym żadnego kontaktu, nie mają interesu we wspieraniu jego linii obrony. Natomiast członkowie rodziny oskarżonych, mieszkający w G., jak wynika z ich relacji, nie są tak blisko związani z M. B., aby ryzykować odpowiedzialność za fałszywe zeznania przy potwierdzaniu jego alibi. Stąd wykluczyć należało, aby choćby jeden z braci mógł w dniu 24 grudnia 2011 roku wieczorem przebywać przy ulicy (...) w J.. Wynika z tego, iż przeciwne wyjaśnienia P. B. były sprzeczne z prawdą. Nie dyskwalifikuje ich to zupełnie, lecz wymaga z pewnością potwierdzenia podawanych przez niego informacji w innych, wiarygodnych dowodach. Co do udziału tego oskarżonego w zabieraniu w grudniu 2011 roku przedmiotów z hali B. K., dysponowano takimi dowodami, omówionymi już wcześniej. Podobnego poparcia w materiale dowodowym nie zyskały natomiast wyjaśnienia P. B., co do uczestnictwa w zdarzeniu drugiego z oskarżonych.

Sąd uznał, iż przyznanie się do winy P. B., co do czynu z grudnia 2011 roku, uznane za wiarygodne, możliwe jest do pogodzenia z konstatacją, iż nie mógł on dopuścić się tego zachowania w dniu 24 grudnia 2011 roku. Pokrzywdzony bowiem na rozprawie podał, iż stan magazynu, którym interesował się wyłącznie on, był ostatni raz sprawdzony w dniu 23 grudnia 2011 roku, a włamanie odkryto dopiero w dniu 25 grudnia 2011 roku. W tej sytuacji należało przyjąć, iż zabieranie przedmiotów B. K. miało miejsce nie w dniu 24 grudnia 2011 roku wieczorem, lecz w nocy z 23 na 24 grudnia 2011 roku. W tym czasie P. B. przebywał w J., dopiero szykował się do wyjazdu do N..

Jak wspomniano wcześniej, brak jest natomiast jakiegokolwiek potwierdzenia dla wyjaśnień P. B., pochodzących z postępowania przygotowawczego, iż razem z nim przy ulicy (...) w J. owej nocy przebywał brat – M. B.. Wytłumaczono już z jakich powodów twierdzenia oskarżonego zawierające tę informację nie mogą być uznane za w całości wiarygodne. Podano w nich bowiem jako datę zdarzenia wieczór 24 grudnia 2011 roku, co jest sprzeczne z innymi, wiarygodnymi dowodami. Pomówienie drugiego z oskarżonych nie może być uznane zatem za dowód wystarczający. Nie tylko jest częściowo niewiarygodne, lecz nadto wyjaśnienia P. B. w tym przedmiocie są niekonsekwentne. Początkowo wskazywał on bowiem całkiem innych sprawców zajścia – G. C. i M. L., a przed Sądem stwierdził, że nie wie, kto miałby dokonać owego czynu. Relacji P. B. w tym zakresie nie można uznać za wiarygodną – jest niekonsekwentna i sprzeczna z innymi dowodami. Z tego powodu za zgodne z prawdą należało uznać spójne

wewnętrznie wyjaśnienia M. B., iż nie brał udziału w owym zdarzeniu. Brak jest jakichkolwiek dowodów, poza twierdzeniami brata, z których mogłyby płynąć odmienne ustalenia.

Za w pełni wiarygodne uznano wyjaśnienia i zeznania świadków: G. C., M. L., D. K., K. D. i B. K.. Opisali oni znane sobie szczegóły dotyczące zachowań P. B.. Ich relacje wzajemnie się potwierdzają, znajdują poparcie w dowodach z dokumentów. Bez znaczenia dla ustaleń faktycznych pozostają przypuszczenia G. C., co do osób, które miały dokonać włamania do hali przy ulicy (...) w grudniu 2011 roku z P. B.. Sam świadek nie potrafił ich odpowiednio uzasadnić i przyznawał, że stanowią jedynie jego domysły.

Ustalenia, co do stanu zdrowia psychicznego P. B. oparto o opinię biegłych psychiatrów w tym przedmiocie. Została ona sporządzona po badaniu oskarżonego, jest jasna, pełna i wewnętrznie spójna. Nie było powodów do podważania trafności ocen specjalistów.

Podstawą do ustaleń faktycznych uczyniono również dowody z dokumentów: notatek urzędowych, protokołów przeszukania, okazania, oględzin i zatrzymania, kopii umowy oraz danych o karalności oskarżonych i orzeczeń wydawanych w ich wcześniejszych sprawach. Zostały one sporządzone przez uprawnione podmioty, w przewidzianej prawem formie. Żadna ze stron nie kwestionowała ich rzetelności w toku postępowania.

P. B. przyznał, iż to on w dniu 13 stycznia 2012 roku zamierzał zabrać z nieruchomości przy ulicy (...) agregat i kosiarkę, stanowiące własność D. K., następnie w nocy z 25 na 26 stycznia 2012 roku zabrał z terenu nieruchomości przy ulicy (...) rzeczy należące do B. K., a noc później z hali przy ulicy (...) w P. mienie należące do pozostałych pokrzywdzonych. Potwierdził też w czasie dwóch przesłuchań, iż w grudniu 2011 roku z magazynu (...) wyciągnął i zatrzymał dla siebie szereg przedmiotów. Przyznanie to znalazło poparcie w innych, przytoczonych wcześniej dowodach. Sprawstwo oskarżonego w tym zakresie nie budziło wątpliwości Sądu.

P. B. w nocy z 23 na 24 grudnia 2011 roku dostał się do hali magazynowej B. K. zrywając kłódkę w drzwiach wejściowych budynku. W ten sposób przełamał materialną barierę chroniącą mienie pokrzywdzonego. Następnie z wnętrza zabrał szereg przedmiotów należących do właściciela hali. Zatrzymał je dla siebie. Wypełnił swoim zachowaniem znamiona z art. 279 § 1 k.k.

W ten sam sposób zakwalifikowano zachowanie P. B., który w nocy z 26 na 27 stycznia 2012 roku razem z innymi osobami dostał się, po przecięciu kłódki w drzwiach wejściowych, do hali magazynowej przy ulicy (...) w P., skąd wynieśli szereg przedmiotów, należących do pokrzywdzonych. Przełamali oni bowiem zabezpieczenie cudzego mienia, po czym zabrali je z zamiarem zatrzymania dla siebie. W tym zakresie oskarżony współpracował z G. C. – podzielili oni między siebie role w założonym czynie, rozdysponowali zabrane mienie. Działali zatem wspólnie i w porozumieniu.

Jako czyn z art. 278 § 1 k.k. zakwalifikowano natomiast zachowanie tego oskarżonego, który razem z G. C. i M. L. wywiózł z placu przy ulicy (...) w J. szereg przedmiotów, należących do B. K. i następnie sprzedał je jako złom. Mężczyźni zabrali cudze mienie, działając w celu jego przywłaszczenia. Współpracowali przy tym ze sobą, razem nosząc i transportując przedmioty o wartości przekraczającej 250 złotych. Wspólnie i w porozumieniu dopuścili się zatem występkę kradzieży.

Ustalono również, iż P. B. w dniu 13 stycznia 2012 roku chciał załadować na swój samochód agregat i kosiarkę, należące do D. K., których wartość przekraczała 250 złotych. Dokonał zaboru tych przedmiotów, chcąc je zatrzymać dla siebie. Do realizacji jego zamiaru nie doszło, gdyż pokrzywdzony wezwał funkcjonariuszy Policji, którzy zatrzymali oskarżonego. Jego zachowanie wypełniało więc znamiona z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

Jak wskazano wcześniej, postępowanie nie dostarczyło wiarygodnych dowodów, aby M. B. uczestniczył w grudniu 2011 roku w dostawaniu się do hali B. K. i zabieraniu stamtąd przedmiotów pokrzywdzonego. Skoro zatem w odniesieniu do tego oskarżonego należało ustalić, iż zarzucanego mu czynu nie popełniono, to Sąd musiał wydać wyrok uniewinniający.

P. B. w czasie opisanych zdarzeń nie znajdował się w sytuacji lub stanie, które wyłączałyby jego swobodę działania lub podejmowania decyzji. Nie miało wpływu na ocenę jego zawinienia jego uzależnienie od narkotyków lub ewentualne działanie na niego środków odurzających, co wynika z opinii biegłych psychiatrów. Stąd jego wina w odniesieniu do przypisanych czynów nie budziła wątpliwości Sądu.

Z podanych powodów P. B. uznano za winnego tego, że

- w dniu 23 lub 24 grudnia 2011 roku w J., woj. (...) dokonał kradzieży z włamaniem do hali magazynowej na terenie PHU (...) przy ul. (...), w ten sposób, że po uprzednim wejściu na teren posesji i przecięciu kłódki w drzwiach wejściowych, wszedł do wnętrza pomieszczenia, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kompresora marki E. wraz z pistoletem, specjalnych kluczy nasadkowych z nasadkami, cęgów, śrubokręta, dwóch akumulatorów marki M., radia (...) i wiertarki udarowej marki H. o łącznej wartości 3.480 złotych na szkodę B. K.,

- w nocy z 26 na 27 stycznia 2012 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z G. C. dokonał kradzieży z włamaniem do pomieszczeń hali przy ul. (...), w ten sposób, że po uprzednim przecięciu kłódki w drzwiach wejściowych, wszedł do wnętrza pomieszczenia, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia przewodu elektrycznego ozn. 5x2,5 kw OW o długości 200 m, przewodu ozn. 4x2,5 o długości 25 m, walizki z zestawem kluczy typu TORS, wiertarki elektrycznej marki B., dwóch pojemników płynu do chłodnicy B. o poj. 0,51 każdy, kompresora oraz hydraulicznego rębaka do drewna i przedłużacza elektrycznego o łącznej wartości 2.550 złotych na szkodę Z. W., T. S. i Szkoły Podstawowej w P., to jest czynów z art. 279 § 1 k.k. Popelniono je w odstępie około miesiąca, w podobny sposób. Należało zatem uznać je za elementy ciągu przestępstw.

Nadto P. B. uznano za winnego tego, iż:

- w dniu 13 stycznia 2012 roku w J., woj. (...), z otwartego pomieszczenia gospodarczego przy ul. (...) usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia agregatu prądowłórczego marki E. (...) i kosiarki spalinowej marki (...) o łącznej wartości 4.300 złotych na szkodę D. K., jednakże zamierzonego celu nie osiągnął gdyż został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji, to jest występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.;

- w nocy z 25 na 26 stycznia 2012 roku w J., działając wspólnie i w porozumieniu z M. L. i G. C. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z terenu hali magazynowej na terenie PHU (...) przy ul. (...) znajdujących się tam przedmiotów w postaci sprzętu budowlanego tj. łyżki ładowarkowo - skarpowej marki (...), siłownika hydrauliki wywrotki, kompletnej ramy do wywrotki oraz przedniej maski i przednich reflektorów do pojazdu marki V. (...) o łącznej wartości 8.000 złotych na szkodę B. K., to jest występku z art. 278 § 1 k.k. Te dwa ostatnie czyny wypełniały znamiona z tego samego przepisu, popelniono je w podobny sposób, w odstępie około dwóch tygodni. Stanowiły one zatem elementy ciągu przestępstw.

Společną szkodliwość czynów P. B., wypełniających znamiona z art. 279 § 1 k.k., oceniono jako znaczną. Wpływa na to istotna wartość zabranych przez niego rzeczy, współdziałanie w jednym przypadku z innymi osobami, planowanie swoich działań. Podobnie oceniono społeczną szkodliwość dwóch pozostałych występku oskarżonego. Również w tym przypadku spowodował on szkodę o istotnej wartości, współdziałał z innymi osobami. Wagę tych czynów pomniejsza fakt, iż jeden z nich zakończył się w fazie usiłowania i nie doprowadził do żadnych negatywnych następstw.

Okolicznością łagodzącą dla oskarżonego było to, iż część zabranych przez niego rzeczy udało się odzyskać, a więc uszczerbek dla mienia pokrzywdzonych zmniejszył się. Okolicznością obciążającą dla oskarżonego był natomiast jego dotychczasowy tryb życia. Był on wcześniej cztery razy karany za przestępstwa, w tym dwukrotnie za czyny przeciwko cudzemu mieniu. Jednak do czasu popelnienia obecnie ocenianych występku zapadł przeciwko niemu jedynie jeden wyrok, za czyn innego rodzaju, na karę grzywny. Nie można zatem przyjąć, iż swoich przestępstw sprawca dopuścił się znając dolegliwość surowych kar, okazując nawyknięcie do występowania przeciwko mieniu oraz brak podatności na środki probacyjne. Nie ma zatem potrzeby orzekania wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności, skoro nie został on poddany oddziaływaniu takiej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Z tych powodów wymierzono oskarżonemu za czyny z art. 279 § 1 k.k. karę roku i 4 miesiące pozbawienia wolności, zaś za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i z art. 278 § 1 k.k., karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Przekraczają one zauważalnie dolne granice ustawowego zagrożenia i w ten sposób oddają wagę czynów, jak również dostosowane są do osobowości sprawcy.

Biorąc pod uwagę bliskość czasową wszystkich czynów oskarżonego oraz ich podobieństwo, choć nie identyczność przedmiotową, karę łączną orzeczono z zastosowaniem zasady asperacji, zdecydowanie bliższej absorpcji, niż kumulacji, w wysokości roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na jej poczet zaliczono okres zatrzymania oskarżonego w sprawie w dniach 13, 14, 27, 28 i 29 stycznia 2012 roku.

Z uwagi na to, iż obecnie oskarżony, przy odpowiednim dobraniu środków oddziaływania, daje rękojmię przestrzegania prawa w razie pozostawania na wolności, Sąd zdecydował o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat. Tylko w takim, możliwie najdłuższym okresie, będzie możliwe sprawdzenie trafności pozytywnej prognozy kryminologicznej w stosunku do oskarżonego, który był już wcześniej skazywany za przestępstwa, dopuścił się szeregu sprzecznych z prawem czynów.

Aby osiągnąć w pełni efekt wychowawczy wobec oskarżonego, zobowiązano go w okresie próby do powstrzymania się od używania środków odurzających – to one miały być przyczyną popełniania przez niego kolejnych przestępstw – oraz do podjęcia stałej pracy zarobkowej – w ten sposób będzie on zdobywał środki na swoje utrzymanie zgodnie z prawem. Podstawą do tych orzeczeń był art. 72 § 1 pkt 4 i 5 k.k.

Aby zadośćuczynić interesom pokrzywdzonych, Sąd na podstawie art. 72 § 2 k.k., zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody. Ze względu na to, iż obecnie P. B. nie pracuje, jest pozbawiony wolności, nie posiada majątku, Sąd zdecydował o obciążeniu go obowiązkiem naprawienia szkody jedynie w części. Stąd orzeczono wobec niego obowiązek zapłaty na rzecz B. K. kwoty 400 złotych, zaś na rzecz Z. W. kwoty 500 złotych. Możliwości zarobkowe oskarżonego pozwalają mu na zgromadzenie takich sum w okresie 2 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Z uwagi na to, iż nie dało się ustalić właściciela przedmiotów, a nie podlegają one przepadkowi, na podstawie art. 231 § 1 k.p.k. zdecydowano o złożeniu do depozytu sądowego dowodów rzeczowych w postaci latarki i kłódki, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz 184/12 Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze pod pozycjami 1 i 2.

Ze względu na opisaną wyżej sytuację majątkową P. B., na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Wobec uniewinnienia oskarżonego M. B., na podstawie art. 630 k.p.k. stwierdzono, że wydatki postępowania związane z jego oskarżeniem ponosi Skarb Państwa.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 V 1982 roku prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 IX 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. R. kwotę 420 złotych wraz z kwotą 96,60 złotych jako podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego P. B. z urzędu.